

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 150

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 16 februarie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 855 din 14 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală	2-6
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
78.	— Decizie privind numirea doamnei Iuliana Mihaela Zobuian în funcția de director de cabinet al prim-ministrului, cu rang de secretar de stat, în cadrul aparatului propriu de lucru al prim-ministrului	7
81.	— Decizie privind numirea domnului Radu Țipișcă în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al prim-ministrului	7

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 855**

din 14 decembrie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (5)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aristotel Adrian Căncescu în Dosarul nr. 6.067/62/2016/a1 al Tribunalului Brașov — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 737D/2017.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Radu Chiriță, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.415D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aristotel Adrian Căncescu în Dosarul nr. 5.328/62/2016/a2.4 al Tribunalului Covasna — Judecătorul de cameră preliminară. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Radu Chiriță, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

4. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Avocatul autorului excepției și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.415D/2017 la Dosarul nr. 737D/2017, care a fost primul înregistrat.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, deoarece textul criticat nu conține suficiente garanții împotriva aplicării sale arbitrare. Folosirea unor interceptări într-un alt dosar, decât cel în care acestea au fost dispuse, nu este, în sine, neconstituțională, ci lipsa garanțiilor în cadrul acestei proceduri determină neconstituționalitatea soluției legislative. În continuare, face referire la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 7 noiembrie 2017, pronunțată în Cauza *Zubkov și alții împotriva Rusiei*. Susține că nu există garanțiile necesare care să permită ca, în dosarul în care sunt transmise interceptările realizate în alt dosar, să se realizeze un control al respectării echilibrului între

interesul public și dreptul la viață privată a persoanei și al legalității dispunerii măsurii supravegherii tehnice. Arată că, în fața judecătorului de cameră preliminară din acest dosar, a solicitat verificarea legalității unor astfel de probe, cererea sa fiind respinsă. Se ajunge, astfel, ca într-un dosar penal să existe probe care nu pot fi contestate sub aspectul legalității. Susține că, în Hotărârea din 7 iunie 2016, pronunțată în Cauza *Karabeyoğlu împotriva Turciei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că, prin utilizarea interceptărilor obținute într-un dosar penal în altă procedură, se eludează garanțiile pe care legea le oferă, în sensul îndeplinirii unor condiții necesare pentru dispunerea măsurii, în special scopul pentru care aceasta a fost dispusă. Apreciază că nu există nicio limitare în timp a folosirii interceptărilor obținute într-un dosar penal în altă procedură penală. De asemenea, invocă Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 21 decembrie 2016, pronunțată în cauzele conexe Tele2 Sverige AB (C-203/15) și Secretary of State for the Home Department (C-698/15), unde s-a statuat că articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE, citit în lumina articolelor 7, 8 și 11, precum și a articolului 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care guvernează protecția și securitatea datelor de transfer și a datelor de localizare și în special accesul autorităților naționale competente la datele păstrate, fără a limita acest acces, în cadrul combaterii infracționalității, numai la combaterea infracționalității grave, fără a supune respectivul acces unui control prealabil din partea unei instanțe sau a unei autorități administrative independente și fără a impune ca datele în cauză să fie păstrate pe teritoriul Uniunii. Lipsa garanțiilor duce la aplicarea arbitrară a dispozițiilor de lege criticate și la încălcarea prevederilor referitoare la dreptul la viață privată. Susține că dispozițiile de lege criticate permit folosirea datelor rezultate din supravegherea tehnică în cauze care nu se regăsesc enumerate în textul art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală.

6. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. În acest sens arată că textul de lege criticat prezintă suficiente garanții dacă este coroborat cu dispozițiile art. 342 din Codul de procedură penală. Totodată, apreciază că aplicarea legii în situația particulară a autorului excepției nu se poate converti într-o problemă de neconstituționalitate care să poată fi sancționată de instanța de contencios constituțional. Precizează că dispozițiile art. 342 din Codul de procedură penală permit judecătorului de cameră preliminară să verifice legalitatea actelor de urmărire penală, fără a distinge între acestea. Astfel, textul anterior menționat permite verificarea legalității tuturor actelor de urmărire penală și a modalității de obținere a acestora. Faptul că o astfel de verificare nu a fost realizată în

dosarul de fond nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci una de legalitate a încheierii judecătorului de cameră preliminară. Arată că textul criticat prevede expres o limită a folosirii interceptărilor obținute în alte dosare penale, și anume aceea că pot fi folosite și în altă cauză penală doar dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea ori săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală. Solicită menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, reprezentată de Decizia nr. 473 din 27 iunie 2017.

7. Având cuvântul în replică, avocatul autorului excepției arată că interpretarea de către toate instanțele a unui text de lege se poate converti, potrivit jurisprudenței instanței de contencios constituțional, într-o problemă de neconstituționalitate.

8. Reprezentantul Ministerului Public susține că doar judecătorul de cameră preliminară din această speță a interpretat dispozițiile de lege criticate în sensul arătat de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

9. Prin Încheierea din 20 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 6.067/62/2016/a1, **Tribunalul Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Aristotel Adrian Căncescu, într-o cauză penală.

10. Prin Încheierea din 28 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 5.328/62/2016/a2.4, **Tribunalul Covasna — judecătorul de cameră preliminară a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Aristotel Adrian Căncescu, într-o cauză penală.

11. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia arată că, în cauza penală în care deține calitatea de inculpat, au fost preluate, în temeiul art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, interceptări ale unor convorbiri realizate în alte dosare penale, încheindu-se în acest sens procese-verbale. Apreciază că dispozițiile art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală nu prevăd garanțiile cu privire la modalitatea de folosire a datelor sau informațiilor obținute ca urmare a interceptării dispuse în altă cauză. În lipsa oricăror garanții, textul de lege criticat permite organelor de urmărire penală să realizeze oricând o verificare a tuturor interceptărilor realizate vreodată cu privire la o anumită persoană și să le folosească într-o altă cauză. Singura limitare instituită de dispoziția de lege criticată este aceea potrivit căreia interceptările realizate într-o cauză pot fi utilizate în altă cauză penală, dacă aceasta din urmă are ca obiect una dintre infracțiunile prevăzute la art. 139 din Codul de procedură penală, fără a exista vreo altă condiție materială sau vreo limitare temporală.

12. Având în vedere aceste aspecte, autorul excepției apreciază că dispozițiile de lege criticate deschid calea unor grave ingerințe în viața persoanelor acuzate. Susține, totodată, că dispoziția criticată nu impune organului de urmărire penală să depună la dosarul cauzei suportii optice care conțin rezultatul măsurii de supraveghere pentru a da părților posibilitatea de a verifica corectitudinea redării realizate. În plus, persoana vizată este lipsită și de posibilitatea de a verifica modul în care a fost realizată selecția convorbirilor relevante pentru cauză și de a avea acces la conversații relevante pentru formularea apărării.

Apreciază, astfel, că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 1 alin. (3) și art. 26 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. **Tribunalul Brașov — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Arată că judecătorul de cameră preliminară trebuie, potrivit art. 342 din Codul de procedură penală, să verifice legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Cu toate acestea, în măsura în care dosarele în care s-au încuviințat măsurile de supraveghere tehnică se află încă în faza de urmărire penală, fază nepublică, atașarea încheierilor judecătorilor de drepturi și libertăți în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate poate avea repercusiuni asupra altor anchete în curs de derulare. Așa fiind, deși judecătorul de cameră preliminară este obligat să verifice legalitatea administrării probelor, ceea ce implică și analizarea respectării dispozițiilor procedurale de către organul judiciar care a administrat măsura, consonantă cu încheierea în baza căreia s-a emis autorizația de supraveghere tehnică, acesta nu-și poate exercita competența prevăzută de dispozițiile legale.

14. În continuare, instanța de judecată susține că legalitatea probei este indisolubil legată de legalitatea încuviințării măsurii, respectiv a legalității încheierii de încuviințare a măsurii de supraveghere tehnică. Astfel, legiuitorul nu scoate din sfera de analiză a legalității probei obținute verificarea respectării dispozițiilor din încheierea judecătorului de drepturi și libertăți, cu atât mai mult cu cât excepțiile privind nulitatea absolută pot fi invocate oricând în cursul procedurii, cu toate consecințele ce decurg din aceasta. Așa fiind, dispozițiile art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală nu oferă suficiente garanții referitoare la verificarea competenței materiale sau după calitatea persoanei, a procedurii de emitere a autorizației etc., astfel că principiul legalității și cel al respectării drepturilor și libertăților cetățenilor prevăzut de art. 1 alin. (3) din Constituție sunt încălcate. Apreciază că dispozițiile legale criticate ar putea aduce atingere principiului „egalității armelor”, întrucât apărarea nu are acces și nu poate critica modul de apreciere a concludenței și utilității probei dintr-o altă cauză. Totodată, instanța judecătorească arată că dispoziția legală criticată poate fi apreciată că ar aduce atingere drepturilor cuprinse în art. 26 alin. (1) din Constituție prin aceea că se permite stocarea unor informații care nu pot fi verificate de judecător decât în cazul sesizării instanței cu rechizitoriul ce privește exclusiv cauza în care măsura de supraveghere s-a dispus.

15. **Tribunalul Covasna — Judecătorul de cameră preliminară** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că dispozițiile art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală sunt constituționale, având în vedere că, potrivit art. 53 alin. (1) din Constituție, exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege, în speță fiind vorba de Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și numai dacă se impune, după caz, pentru desfășurarea instrucției penale, inculpatul fiind trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 5 și art. 35 alin. (1) din Codul penal, cauză care, în prezent, se află în procedura camerei preliminare, reglementată de art. 342—348 din Codul de procedură penală.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două

Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Guvernul** susține că, interpretate sistematic — în coroborarea lor cu celelalte prevederi ale Capitolului IV din Titlul IV al Părții generale, dedicat „metodelor speciale de supraveghere sau cercetare” —, dispozițiile criticate nu aduc atingere nici dreptului la un proces echitabil, nici dreptului la respectarea vieții private. Astfel, întrucât se regăsesc în art. 142 din Codul de procedură penală și, având în vedere că, potrivit art. 140 alin. (3) și (4) din același act normativ, mandatul în cauză se emite de judecătorul de drepturi și libertăți după ce acesta a dispus prin încheiere încuviințarea supravegherii tehnice, rezultă că prevederile criticate se referă, prin ipoteză, la date obținute în urma unei supravegheri tehnice legal dispuse. Apreciază că prevederile criticate nu vizează eliberarea organului de urmărire penală de obligația de a justifica necesitatea ingerinței și proporționalitatea acesteia cu scopul urmărit, ci creează numai posibilitatea valorificării ca mijloace de probă într-o cauză penală a proceselor-verbale de consemnare a activității de supraveghere tehnică autorizate într-o altă cauză penală, dacă și numai dacă procedeul probator ar fi putut fi încuviințat, potrivit legii, și în cea dintâi. Astfel, Guvernul susține că datele și informațiile la care se referă art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală nu vor putea fi administrate ca probe într-o altă cauză penală, decât dacă și în privința acesteia sunt îndeplinite cerințele cumulative prevăzute de art. 139 alin. (1) din Codul de procedură penală.

18. Așa fiind, întrucât legiuitorul condiționează legalitatea probelor obținute prin supraveghere tehnică de respectarea cerințelor privind necesitatea și proporționalitatea ingerinței cu scopul urmărit, Guvernul apreciază că dispozițiile criticate sunt conforme cu prevederile art. 26 și art. 53 din Legea fundamentală. Referitor la legalitatea probelor administrate în condițiile art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, se arată că aceasta este supusă verificărilor judecătorului de cameră preliminară în cadrul procedurii reglementate de art. 342 și următoarele din același act normativ. Astfel, eventuala lor nelegalitate decurgând din neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 139 din Codul de procedură penală se sancționează, conform art. 102 alin. (3) din același act normativ, prin aplicarea regimului nulității absolute sau relative, și atrage totodată excluderea probelor respective. Așadar, câtă vreme legea oferă inculpatului mijloace adecvate și eficiente de a contesta în instanță probele administrate în condițiile art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală și de a obține înlăturarea acestora atunci când nu sunt îndeplinite condițiile pentru legala lor administrare, Guvernul apreciază că pretinsa încălcare a dreptului la un proces echitabil nu subsistă. Totodată, se arată că soluția legislativă a art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală se regăsea și în art. 91² alin. 5 al Codului de procedură penală din 1968, în ceea ce privește convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate. Aceste dispoziții au fost în repetate rânduri supuse controlului de constituționalitate prin prisma unor critici similare, iar Curtea Constituțională s-a pronunțat în sensul compatibilității acestora cu Legea fundamentală. Astfel, în final, făcând referire la Decizia nr. 410 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 1 mai 2008, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

19. **Avocatul Poporului** arată că dispozițiile art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală consacră legislativ o activitate

care se desfășura deja în practica organelor judiciare și care era prevăzută în art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968, doar în materia interceptărilor și a înregistrărilor audio și video: probele obținute legal vor fi valorificate în toate cauzele penale sau vor fi folosite pentru investigarea tuturor faptelor penale. Spre deosebire de reglementarea anterioară, actualul Cod de procedură penală introduce obligația pentru persoanele implicate în efectuarea supravegherii tehnice de a păstra secretul operațiunii, sub sancțiunea legii penale, devenind astfel incidente prevederile art. 227 și ale art. 304 din Codul penal, privind divulgarea secretului profesional și, respectiv, divulgarea informațiilor secrete de serviciu sau nepublice. Avocatul Poporului susține că, atâta vreme cât măsurile de supraveghere tehnică au fost dispuse în mod legal de către un judecător, dar și în contextul în care legislația în materie în vigoare conține suficiente garanții pentru nedivulgarea informațiilor obținute în urma supravegherii tehnice, textul de lege criticat este în acord cu dispozițiile art. 1 alin. (3) și art. 26 din Constituție. În concluzie, făcând referire la Decizia nr. 92 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 20 mai 2014, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului legal al autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: *„Datele rezultate din măsurile de supraveghere tehnică pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea ori săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2).”*

23. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitor la statul de drept și la valorile supreme din stat și art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege criticat permite folosirea datelor rezultate din măsurile de supraveghere tehnică și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea ori săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală. În primul rând, Curtea observă că dispoziția procesual penală criticată face parte din Capitolul IV cu denumirea marginală „Metode speciale de supraveghere” din Titlul IV — Probele, mijloacele de probă și procedeele probatorii — din Codul de procedură penală. Totodată, Curtea reține că primele două alineate ale articolului 142 din Codul de

procedură penală fac vorbire despre punerea în executare a supravegherii tehnice, precum și despre folosirea nemijlocită a sistemelor tehnice și a unor proceduri adecvate, de natură să asigure integritatea și confidențialitatea datelor și informațiilor colectate, în realizarea activităților prevăzute la art. 138 alin. (1) lit. a)—d) din același act normativ. Potrivit art. 138 alin. (13) din Codul de procedură penală, prin *supraveghere tehnică* se înțelege utilizarea uneia dintre metodele prevăzute la art. 138 alin. (1) lit. a)—d) din același act normativ.

25. Astfel, Curtea constată că, din interpretarea sistematică și teleologică a prevederilor anterior menționate, rezultă că dispoziția de lege criticată are în vedere datele rezultate din măsurile de supraveghere tehnică, privite ca procedee probatorii permise și reglementate de Codul de procedură penală. Curtea observă că textul de lege criticat nu se referă, de exemplu, la înregistrările efectuate de părți sau de alte persoane ale propriilor convorbiri sau comunicări pe care acestea le-au purtat cu terții, reglementate de dispozițiile art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală, deoarece aceste înregistrări nu sunt rezultate din măsuri de supraveghere tehnică.

26. În al doilea rând, Curtea reține că folosirea datelor rezultate din măsurile de supraveghere tehnică pot fi folosite în cauze, altele decât cele în care acestea au fost dispuse, doar dacă aceste cauze privesc pregătirea ori săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală. Curtea Constituțională a statuat că reglementarea, prin dispoziția art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală, a infracțiunilor pentru care poate fi dispusă măsura supravegherii tehnice reprezintă una dintre garanțiile minime pe care legea trebuie să le prevadă, pentru a fi în concordanță cu dispozițiile art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Decizia nr. 486 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 960 din 5 decembrie 2017, paragraful 19). Astfel, Curtea constată că precizarea, în cuprinsul textului criticat, a naturii cauzei în care pot fi folosite datele rezultate din măsurile de supraveghere tehnică dispuse în altă cauză, precum și limitarea folosirii acestora la acele cauze, care privesc infracțiunile prevăzute la art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală, reprezintă o transpunere, la nivel legislativ, a garanției anterior menționate.

27. Astfel, chiar dacă, de exemplu, în practică s-ar face aplicarea dispozițiilor art. 140 alin. (9) din Codul de procedură penală — care prevede că, la cererea motivată a persoanei vătămate, procurorul poate solicita judecătorului autorizarea interceptării comunicațiilor ori înregistrării acestora, precum și a oricăror tipuri de comunicări efectuate de aceasta prin orice mijloc de comunicare, indiferent de natura infracțiunii ce formează obiectul cercetării —, folosirea în alte cauze a datelor rezultate din aceste măsuri de supraveghere tehnică ar fi condiționată de natura acestor cauze, care trebuie circumscrisă infracțiunilor prevăzute de art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală.

28. În ceea ce privește inexistența unei limitări temporale pentru folosirea datelor rezultate din măsurile de supraveghere tehnică în altă cauză penală decât cea în care a fost dispusă măsura, Curtea observă că, potrivit art. 142 alin. (6) din Codul de procedură penală, datele rezultate din măsurile de supraveghere care nu privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau care nu contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor, dacă nu sunt folosite în alte cauze penale potrivit alin. (5) al aceluiași articol, se arhivează la sediul parchetului, în

locuri speciale, cu asigurarea confidențialității. Din oficiu sau la solicitarea părților, judecătorul ori completul investit poate solicita datele sigilate dacă există noi probe din care rezultă că, totuși, o parte dintre acestea privesc fapta ce formează obiectul cercetării. Cu toate acestea, Curtea constată că arhivarea acestor date nu este dispusă pe o durată de timp nedeterminată, după un an de la soluționarea definitivă a cauzei în care a fost dispusă măsura, dacă acestea nu au fost solicitate în altă cauză, ele fiind distruse de către procuror, care întocmește un proces-verbal în acest sens.

29. În continuare, Curtea observă că rechizitoriul prin care se dispune trimiterea în judecată a inculpatului constituie, potrivit art. 329 alin. (1) și art. 327 lit. a) din Codul de procedură penală, actul de sesizare a instanței de judecată. Totodată, Curtea observă că, potrivit art. 342 din Codul de procedură penală, obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

30. Curtea reține că în cadrul procedurii de cameră preliminară se pot formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. În cadrul procedurii de cameră preliminară, în măsura în care se formulează cereri și excepții referitoare la nelegalitatea probelor obținute prin procedeul supravegherii tehnice, judecătorul investit cu soluționarea cauzei va putea verifica îndeplinirea tuturor condițiilor legale relative la procedura supravegherii tehnice.

31. Astfel, Curtea constată că folosirea, potrivit art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală, a datelor rezultate din măsurile de supraveghere tehnică nu împiedică judecătorul de cameră preliminară, din cauza în care acestea sunt transferate, să verifice legalitatea dispunerii/autorizării măsurii și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, atât în urma formulării unor cereri și excepții de către inculpat, cât și din oficiu. Or, constatarea nelegalității mijlocului de probă și/sau a procedurii probatoriu determină nelegalitatea probei, cu consecința excluderii ei din procesul penal.

32. De asemenea, Curtea observă că, prin Decizia nr. 473 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 987 din 12 decembrie 2017, a constatat că dispozițiile art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală au un conținut identic cu cele ale art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968, statuând că argumentele reținute referitor la constituționalitatea dispozițiilor din vechea reglementare sunt valabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală.

33. Astfel, Curtea a reținut prin Decizia nr. 92 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 20 mai 2014, că dreptul referitor la secretul corespondenței nu este absolut, putând fi restrâns din rațiuni impuse într-o societate democratică de necesitatea protejării securității naționale, desfășurării instrucției penale, prevenirii acestora din urmă și alte asemenea imperative publice. Potrivit art. 1 alin. (3) din Constituție, „*România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme [...] și sunt garantate*”. Apărarea eficientă a tuturor acestor valori presupune, în unele cazuri și în condiții rigurose reglementate,

restrângerea exercițiului chiar și al unor drepturi și libertăți fundamentale.

34. Interceptarea și înregistrarea unor convorbiri sau înregistrarea unor imagini fără acordul persoanei vizate constituie, într-adevăr, o restrângere a exercițiului dreptului la respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private, precum și a exercițiului dreptului la inviolabilitatea secretului convorbirilor și al celorlalte mijloace legale de comunicare, drepturi fundamentale consacrate prin art. 26 alin. (1) și art. 28 din Constituție. Pe de altă parte, însăși Constituția prevede la art. 53 posibilitatea restrângerii exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale, în cazuri și în condiții limitativ și precis determinate.

35. Astfel, întrucât reglementarea restrângerii exercițiului drepturilor fundamentale menționate se realizează, în detaliu, prin capitolul IV al titlului IV din Codul de procedură penală, care, ca natură juridică, este o lege, Curtea constată că este îndeplinită condiția restrângerii „*numai prin lege*”.

36. Curtea constată că este îndeplinită și condiția ca restrângerea exercițiului dreptului să fie impusă pentru „*desfășurarea instrucției penale*”, deoarece dispozițiile art. 139 alin. (1) din Codul de procedură penală prevăd că supravegherea tehnică se dispune de judecătorul de drepturi și libertăți atunci când sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală; măsura este proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, date fiind particularitățile cauzei, importanța informațiilor ori a probelor ce urmează a fi obținute sau gravitatea infracțiunii; probele nu ar putea fi obținute în alt mod sau obținerea lor ar presupune dificultăți deosebite ce ar prejudicia ancheta ori există un pericol pentru siguranța persoanelor sau a unor bunuri de valoare.

37. În ceea ce privește condiția proporționalității, Curtea constată că aceasta este în mod evident îndeplinită, dacă se are în vedere importanța valorilor apărute împotriva infracțiunilor, iar faptul că însăși existența dreptului sau a libertății nu este

41. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Aristotel Adrian Căncescu în Dosarul nr. 6.067/62/2016/a1 al Tribunalului Brașov — Secția penală și în Dosarul nr. 5.328/62/2016/a2.4 al Tribunalului Covasna — Judecătorul de cameră preliminară și constată că dispozițiile art. 142 alin. (5) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brașov — Secția penală și Tribunalului Covasna — Judecătorul de cameră preliminară și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

atinsă rezultă din dispozițiile art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală, care prevăd expres și limitativ infracțiunile pentru care se poate dispune măsura supravegherii tehnice, precum și din dispozițiile art. 140 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit cărora supravegherea tehnică poate fi dispusă în cursul urmăririi penale, pe o durată de cel mult 30 de zile, cu posibilitatea eventualei prelungiri pentru motive temeinic justificate, în temeiul art. 144 din Codul de procedură penală. În acest context, Curtea constată că legislația procesual penală reglementează inclusiv elementele pe care încheierea judecătorului de drepturi și libertăți și mandatul trebuie să le cuprindă [art. 140 alin. (5)]; punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică [art. 142]; consemnarea activităților de supraveghere tehnică [art. 143]; conservarea materialelor rezultate din supravegherea tehnică [art. 146].

38. Prin urmare, Curtea constată că legiuitorul ordinar a reglementat în detaliu procedura referitoare la supravegherea tehnică instituind proceduri de natură să confere suficiente garanții împotriva arbitrarului organelor de urmărire penală.

39. Pe de altă parte, Curtea reiterează considerentele Deciziei nr. 92 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 20 mai 2014, prin care a constatat că opinia potrivit căreia folosirea unor astfel de interceptări ca mijloace de probă într-o altă cauză penală și care vor fi opuse interlocutorului îl lipsesc pe acesta din urmă de garanțiile specifice procedurii câtă vreme, pentru sine ori pentru postul său telefonic, nu fusese obținută vreo autorizație, nu poate fi primită, deoarece mijloacele de probă în discuție au fost obținute legal. Împrejurarea că pot fi folosite într-o altă cauză nu conferă acestor probe caracter ilegal ori arbitrar, partea interesată putând contesta veridicitatea ori solicita expertizarea lor.

40. Neintervenind elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI
GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIM-MINISTRUL

DECIZIE
privind numirea doamnei Iuliana Mihaela Zobuian
în funcția de director de cabinet al prim-ministrului,
cu rang de secretar de stat, în cadrul aparatului propriu
de lucru al prim-ministrului

Având în vedere prevederile art. 1 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2007 privind stabilirea unor măsuri pentru reorganizarea aparatului de lucru al Guvernului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 99/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Iuliana Mihaela Zobuian se numește în funcția de director de cabinet al prim-ministrului, cu rang de secretar de stat, în cadrul aparatului propriu de lucru al prim-ministrului.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 16 februarie 2018.
Nr. 78.

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIM-MINISTRUL

DECIZIE
privind numirea domnului Radu Țipișcă în funcția de consilier
de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al prim-ministrului

Având în vedere prevederile art. 1 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2007 privind stabilirea unor măsuri pentru reorganizarea aparatului de lucru al Guvernului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 99/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 15 lit. c), al art. 19 și al art. 21 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Radu Țipișcă se numește în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al prim-ministrului, cu atribuții în domeniul managementului situațiilor de urgență.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 16 februarie 2018.
Nr. 81.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

